

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 210.445 van 18 januari 2011
in de zaak A. 134.130/XII-5068**

In zake: Marie-Paule VERSCHUEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Peeters
kantoor houdend te Antwerpen
Mechelsesteenweg 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door de
Scholengroep 1 Antwerpen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Riet Rombaut
kantoor houdend te Hove
Lintsesteenweg 740
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 maart 2003, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 januari 2003 van de raad van bestuur van de scholengroep 1 van het Gemeenschapsonderwijs houdende de weigering om Marie-Paule Verschueren vast te benoemen in de betrekking nr. 2334 aan het koninklijk technisch atheneum Zwijndrecht.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 176.502 van 8 november 2007 zijn de debatten heropend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2010.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Peeters, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Martine Wendrickx, die loco advocaat Riet Rombaut verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster fungeert sinds 1 september 1991 aan het KTA Zwijndrecht als tijdelijke opvoedster met een opdracht van doorlopende duur.

3.2. Op 27 april 1999 krijgt verzoekster van directeur R.D.R. als jaarlijkse beoordeling “zeer goed”. Directeur P.C. kent haar op 25 april 2001 als jaarlijkse beoordeling “uitstekend” toe.

Op 29 september 2002 wordt verzoekster door directeur M.H. negatief geëvalueerd. Op 7 oktober 2002 handhaaft hij zijn evaluatie van onvoldoende. Bij aangetekende brief van 14 oktober 2002 gaat verzoekster daartegen in beroep bij de raad van beroep. Dit orgaan antwoordt bij brief van 4 november 2002 dat verzoekster pas in beroep kan komen na een tweede evaluatie “onvoldoende”. Op 18 december 2002 heeft een gesprek plaats tussen verzoekster, directeur M.H. en P.D.B. die blijkbaar door het college van directeurs is aangesteld als tweede evaluator in het kader van de evaluatieprocedure bedoeld in het besluit van de

Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs.

3.3. Verzoekster stelt zich ondertussen kandidaat, als enige, voor het ambt van opvoeder in de betrekking 2334 aan het KTA Zwijndrecht dat vacant verklaard is voor de personeelsbeweging van 1 januari 2003. Haar wordt binnen het raam van de procedure voor vaste benoeming gevraagd om een dossier in te dienen en een interview af te leggen op 4 december 2002. De voor het indienen van het dossier te volgen procedure wordt haar volgens verwerende partij -verzoekster betwist zulks- medegedeeld op 6 november 2002; van datum en uur van het interview neemt zij kennis op 3 december 2002.

Verzoekster behaalt voor haar dossier 74 punten op 110 (67 %) en bij het interview 39/90 (43 %) of globaal 113/200 (56,5%); zij wordt door de jury niet voorgedragen voor vaste benoeming.

3.4. Bij brief van 20 januari 2003 deelt de directeur personeel aan verzoekster mee dat de raad van bestuur op 14 januari 2003 heeft beslist geen gunstig gevolg te geven aan haar kandidatuur voor vaste benoeming aan het KTA Zwijndrecht in de betrekking 2334 “omdat u niet batig gerangschikt was (geen 60% op de selectieprocedure)”.

3.5. Verzoekster vraagt via haar raadsman bij aangetekende brief van 30 januari 2003 een uittreksel uit de notulen van de raad van bestuur en een kopie van het administratief dossier.

Verzoekster ontvangt op 10 februari 2003 een kopie van de evaluatiefiche.

De raadsman van verzoekster ontvangt bij brief van 25 februari 2003 ook deze fiche, samen met de bundel “richtlijnen selectieprocedure wervingsambten”, met het voorstel van de directie ingevolge artikel 14, § 1, 7°, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs en artikel 37, § 1, van het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs (hierna: het rechtspositiedecreet) en met de *sub* 3.4. vernoemde kennisgevingsbrief van 20 januari 2003 met betrekking tot de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. In de (tweede) laatste memorie van 30 april 2010 werpt verwerende partij op dat verzoekster geen actueel belang heeft bij het beroep omdat zij “heeft [...] afgezien van de mogelijkheid vast benoemd te worden omstreeks oktober 2005 (verwerende partij zal daartoe stukken bijbrengen)”.

5. Verwerende partij heeft gedurende de maand volgend op de neerlegging van deze memorie geen bijkomende stukken neergelegd. Zij werd vervolgens met een brief van 15 juli 2010 nog eens uitdrukkelijk erom verzocht de stukken die haar stelling onderbouwen uiterlijk 15 september 2010 aan de Raad van State over te maken. Wat vervolgens evenmin is gebeurd.

Het vermeende ontvankelijkheidsbezwaar, volgens verwerende partij daterende van “omstreeks oktober 2005”, had door haar reeds opgeworpen kunnen zijn in haar (eerste) laatste memorie van 20 juni 2006 of op de terechtzitting van 23 oktober 2007. Het wordt alleszins niet gestaafd. Eerder dan een uitgewerkt middel van onontvankelijkheid, betreft het dan ook een laattijdige en vooral niet onderbouwde bewering, waaraan de Raad geen verdere aandacht besteedt.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 159 van de Grondwet, artikel 23, § 1, 3°, a), en § 3, en artikel 24, § 1, van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

In het eerste middelonderdeel argumenteert verzoekster dat er kennelijk geen beslissing voorligt van de raad van bestuur waaruit blijkt dat hij als enig bevoegd orgaan op geldig samengestelde wijze tot deze beslissing is

overgegaan. Zelfs na aandringen is haar enkel de door de directeur personeel getekende kennisgevingsbrief meegedeeld en geen notulen.

In het tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat de raad van bestuur heeft nagelaten om afzonderlijk en zelfstandig zijn beslissing te motiveren. De verwijzing dat zij geen 60% behaalde is geen overweging die uitgaat van de raad van bestuur, noch een verwijzing naar een advies dat haar tijdig en vooraf zou hebben bereikt.

7. Verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middelonderdeel dat de brief van de directeur van 20 januari 2003 duidelijk maakt dat de beslissing wel degelijk genomen is door de raad van bestuur. Zij verwijst voorts naar stuk 5 van het administratief dossier.

Beoordeling

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar raadsman als “beslissing van de raad van bestuur” nooit méér in handen kregen dan een brief waarbij de directeur personeel -zelf geen lid van de raad van bestuur- mededeling doet van wat door die raad van bestuur zou zijn beslist.

9. Het bevoegde lid van het auditoraat, belast met de instructie van de zaak, zet in haar verslag op beredeneerde wijze uiteen waarom het stuk 5 van het administratief dossier slechts te beschouwen is als een voorbereidend en voorgedrukt document met een lijst van voorstellen tot benoeming (of niet-benoeming), zonder dat eruit kan worden afgeleid dat de raad van bestuur, krachtens artikel 23, § 1, 3°, a), van het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschaps-onderwijs als enig orgaan bevoegd voor het nemen van de voorliggende beslissing, ook daadwerkelijk het erin vermelde tot het zijne heeft gemaakt, zodat het middelonderdeel tot vernietiging kan leiden.

10. Verwerende partij komt er in de laatste memorie niet meer toe om deze stellingname tegen te spreken, laat staan om het administratief dossier ter weerlegging van dit middelonderdeel nog verder aan te vullen. Ook het eigen onderzoek van stuk 5 kan de Raad van Staten niet ertoe brengen om het anders te zien dan het auditoraat. Het ontbreken van het adequaat bewijs van een rechtsgeldige beslissing van het bevoegde orgaan staat gelijk aan de afwezigheid van beslissing van

het bevoegde orgaan, hetgeen de Raad van State desnoods ambtshalve moet opwerpen. Het eerste middelonderdeel is in die mate gegrond.

11. Aangezien met het tweede middelonderdeel wordt aangevoerd dat aan verzoekster geen motieven bekend zijn die uitgaan van de raad van bestuur en dat de verwijzing naar het resultaat van de selectieproeven in de brief van de directeur personeel niet aan de raad van bestuur kan worden toegeschreven, valt het middelonderdeel wezenlijk samen met het eerste middelonderdeel.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Het tweede middel is genomen uit de schending van artikel 159 van de Grondwet, artikel 37, § 2, van het rechtspositiedecreet, de rechtszekerheidsnorm en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij als enige kandidaat recht had op vaste benoeming zónder de door haar afgelegde selectieproeven te moeten ondergaan, behoudens gemotiveerde afwijzing. Zij hekelt ook de laattijdige informatie over het interview en het dossier, hetgeen haar doet vermoeden dat de school hier ook twijfels over had.

In de veronderstelling dat de afwijzing zou steunen op haar jaarlijkse evaluatie, merkt verzoekster op dat een “onvoldoende” een uitsluitingsgrond is en dat de scholengroep haar kandidatuur dan reeds bij voorbaat had moeten afwijzen, wat niet gebeurde. Bovendien komt een definitieve evaluatie “onvoldoende” pas tot stand nadat een voorlopige evaluatie “onvoldoende” werd bevestigd; een hoger beroep bij de raad van beroep is pas mogelijk na de tweede evaluatie “onvoldoende”. Er kan dus niet worden verwezen naar een eerste “onvoldoende” om te stellen dat zij niet in aanmerking zou komen voor vaste benoeming.

13. In de laatste memorie verklaart verzoekster te aanvaarden dat zij aan proeven mocht worden onderworpen en ook dat haar benoeming luidens artikel 37 van het rechtspositiedecreet in zijn toenmalige redactie op grond van een “gemotiveerde afwijzing” mocht worden geweigerd. Die afwijzing zelf deugt

volgens verzoekster echter niet, “daar waar zij is gesteund op een evaluatie ‘onvoldoende’” en “in zover wordt het middel gehandhaafd”.

Beoordeling

14. Blijkens de laatste memorie handhaaft verzoekster het tweede middel nog enkel “in zover” de afwijzing van haar kandidatuur “is gesteund op een evaluatie ‘onvoldoende’”.

Verzoekster aanvaardt bijgevolg dat de rechtspositieregeling, zoals ze van toepassing was ten tijde van de bestreden beslissing, aan de verwerende partij de mogelijkheid bood om haar kandidatuur op gemotiveerde wijze af te wijzen, ook al was zij de enige kandidaat.

Hiervóór is evenwel bij de beoordeling van het eerste middel gebleken dat geen bewijs voorligt van een regelmatig genomen beslissing, zodat een beoordeling van de motieven om verzoekster af te wijzen voorbarig is, aangezien geen motieven aan het bevoegde orgaan van verwerende partij zijn toe te schrijven. Het middel, in de mate waarin het wordt gehandhaafd, kan niet tot de nietigverklaring leiden. Overigens is in de kennisgeving van de bestreden beslissing -voor wat die dan ook aan waarde heeft- geen sprake van een negatieve evaluatie, enkel van een falen op de selectieproef waarvan verzoekster de wettigheid blijkbaar ook niet meer in vraag stelt.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15.1. Het derde middel is geput uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In vier middelonderdelen zet verzoekster haar bezwaren uiteen met betrekking tot het verloop van de selectieprocedure en met betrekking tot de over haar opgestelde evaluatiefiche en het voorstel van de directie :

- verzoekster heeft niet de kans gekregen om haar dossier en haar interview degelijk voor te bereiden (*eerste onderdeel*);
- de beoordeling geeft blijk van een zeer arbitraire en niet-verifieerbare toepassing van de beoordelingscriteria (*tweede onderdeel*);
- er blijken twee verschillende versies van de motivering van de evaluatie te bestaan (*derde onderdeel*);
- in de evaluatiefiche en het voorstel van de directie wordt verwezen naar een moeilijke situatie ten aanzien van de directie die nochtans enkel door de directie zelf werd gecreëerd ten gevolge van onzinnige brieven en een onmogelijke evaluatie “onvoldoende” (*vierde onderdeel*).

15.2. In de laatste memorie verklaart verzoekster dat zij niet langer aandringt op het eerste middelonderdeel. Dit wordt begrepen als een afstand ervan, zodat het hierna niet meer ter sprake moet komen.

15.3. Verzoekster licht het tweede onderdeel aldus toe:

“38. Verschillende onderdelen van de evaluatiefiche zijn zonder meer onbegrijpelijk. Het is niet duidelijk waarom verzoekster slechts 6 op 10 kreeg voor het onderdeel R01 ‘Visie over de invulling van het ambt, de houding ten overstaan van ouders, van leerlingen/cursisten, van collega’s en van de directie, de verhouding tucht/tolerantie, de hedendaagse jeugdproblematiek’. Hier kan ook verwezen worden naar de onmogelijke tijdsspanne waarbinnen verzoekster haar dossier moest indienen (zie supra). De vraag is trouwens hoe zoiets in een cijfer kan worden beoordeeld. Om dezelfde redenen is niet duidelijk waarom verzoekster een 4 op 10 krijgt voor het onderdeel R02 ‘Motivering van de kandidatuurstelling t.a.v. de scholengroep en betrokken instellingen’, slechts 5 op 10 voor het onderdeel ‘Vakbekwaamheid’, en slechts 5 op 10 voor het onderdeel R09 ‘Relaties met de (plaatselijke socio-culturele middens’.

39. Voor het onderdeel ‘anciënniteit’ krijgt verzoekster slechts 8 op 10. Ook dit is onbegrijpelijk gelet op het feit dat verzoekster aan de anciënniteitsvereisten uit artikel 36 en 36bis van het Decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs voldoet.

40. Uit het gehele interview worden drie vragen geselecteerd en daarop worden dan punten gezet t.b.v. 3 op 10, resp. 5 op 10 en 5 op tien. Waarom andere vragen dan niet in aanmerking kwamen voor een quoterings is niet duidelijk. Ook hier stelt zich de vraag hoe zoiets in punten kan uitgedrukt worden.

In de algemene richtlijnen is men hierover tegenstrijdig. Enerzijds wordt er gezegd dat het interview op 90 punten wordt gequoteerd, maar anderzijds wordt er eveneens aan toegevoegd dat de competenties, die in het interview worden

beoordeeld, niet in punten worden gequoteerd, vermits ze moeilijk kwantificeerbaar zijn.

41. Bij de motivering van de evaluatie geeft de jury eerst een kennisgeving van de evaluatieprocedure. De daarin opgesomde criteria zijn echter niet opgenomen in de richtlijnen die voordien (d.w.z. de dag voordien) ter kennis werden gebracht.

42. De inhoud van de evaluatiefiche staat vol van vage, bodemloze, onnavolgbare en gratuite beweringen, zoals daar zijn (cursieve tekst is geciteerd, niet cursieve tekst is thans toegevoegde commentaar van verzoekster):

- ❖ ‘De visietekst werd overzichtelijk geschreven in 7 hoofdstukjes. Het is echter eerder een opsomming van wat ze doet, en niet zozeer waarom ze dat doet: ze heeft geen duidelijke visie.’
- ❖ ‘De kandidate is onduidelijk i. v.m. haar prioriteiten : enerzijds plaatst ze de leerling op de eerste plaats maar anderzijds is ze vooral met administratie bezig’ (reactie van verzoekster: dit is toch ook haar taak). ‘Wat drugs- en alcoholgebruik betreft valt ze uiteindelijk terug op de wet: het mag niet, dus buiten’, ongeacht het vertrouwen dat eventueel werd opgebouwd” (Het enige wat verzoekster nochtans wilde duidelijk maken was het feit dat drugs in de scheepvaart nooit wordt getolereerd en dit ook aan leerlingen zo mag worden gecommuniceerd).
- ❖ ‘De samenwerking met de collega’s in de werkgroepen blijkt niet erg inhoudelijk maar eerder logistiek van aard’.
- ❖ ‘kandidate kiest haar prioriteiten te weinig in functie van haar opdracht. Zij omschrijft deze vooral als logistiek en ondersteunend, maar voor het regelen van haar werk legt ze de prioriteit bij de leerlingen. Op zich lovenswaardig, maar door te weinig te verwijzen kan mevrouw Verschuere het uit te voeren werk op het secretariaat in het gedrang brengen’ (reactie van verzoekster: het is volstrekt onduidelijk wat daarmee wel wordt bedoeld).
- ❖ ‘Hoewel mevr. Verschuere zegt dat de leerlingen op de eerste plaats komen, blijkt uit de ingebrachte items eerder een logistieke en administratieve interesse” (reactie van verzoekster: dit lijkt dan weer de omgekeerde negatieve kritiek te zijn in vergelijking met het hiervoor beschreven item).

43. Verzoekster staat ervan verstoeld hoe de juryleden, na het interview dat op 4 december 2002 om 20.00 u plaatsvond, nog op dezelfde dag tot dergelijke uitgebreide schriftelijke beoordeling konden komen. Even opvallend is het feit dat de resultaten van de selectieproef, zoals zij in het voorstel van de directie werden geciteerd, nog met de hand dienden te worden gewijzigd”.

15.4. Met betrekking tot het derde middelonderdeel wijst verzoekster op verschillen tussen de versie van de fiche die aan haar is bezorgd en de versie die is toegestuurd aan haar raadsman: onderdelen zijn onderlijnd in de ene, maar niet in de andere versie en inhoudelijk wijken ze ook af door een tweetal toevoegingen.

15.5. Bij het vierde middelonderdeel licht verzoekster toe dat niet blijkt dat het volledige dossier met betrekking tot de jaarlijkse evaluatie aan de raad van bestuur is voorgelegd. Die evaluatie zelf is betwistbaar: ze gaat uit van een directeur die nog maar pas zijn functie had opgenomen, er ging geen functioneringsgesprek aan vooraf en ze was duidelijk enkel bedoeld om haar vaste benoeming tegen te gaan. Uiteraard heeft zij geprotesteerd tegen deze gang van zaken. Een directie moet

dergelijke kritiek aanvaarden; het gaat niet op hieruit een slechte relatie met de directie af te leiden en haar er dan nog de schuld voor te geven.

Beoordeling

16. In het spoor van hetgeen is overwogen bij het eerste en het tweede middel, zou omtrent het derde middel geopperd kunnen worden dat het voorbarig is, aangezien vooralsnog geen motieven bekend zijn die aan de raad van bestuur kunnen worden toegeschreven. Verzoekster meent bijvoorbeeld dat haar jaarlijkse evaluatie er bij die afwijzing voor iets tussen zit, terwijl zij zich met dit middel dan weer richt tegen de door haar afgelegde selectieproeven. De Raad van State acht het evenwel nuttig om toch het derde middel te beoordelen. Immers, de hierna minstens op grond van het eerste middel uit te spreken nietigverklaring heeft als gevolg dat de raad van bestuur zich alsnog uitdrukkelijk zal moeten uitspreken over verzoeksters kandidaatstelling. Met het oog op de invulling van een vacature heeft verwerende partij proeven afgenomen van verzoekster, zodat het resultaat van die proeven in principe méé bepalend zullen zijn voor de eindbeslissing. Het is voor de beide partijen in het licht van daadwerkelijk rechtsherstel wenselijk dat zij nu reeds een uitspraak krijgen over de wettigheidsbezwaren van verzoekster omtrent het verloop van deze proeven.

17. De Raad van State stelt vast dat de evaluatie door de jury betrekking heeft op klassieke criteria en toetsstenen die gehanteerd worden bij personeelsbewegingen in het Gemeenschapsonderwijs om de motivatie, de ervaring, de betrokkenheid en de deskundigheid van de kandidaten te beoordelen. Hoe dan ook stelt verzoekster de wettigheid van de criteria in het middel niet aan de orde.

18.1. Verzoekster heeft een dossier ingediend dat door de jury is beoordeeld en gequoteerd. De punten verworven voor het dossier moeten dan ook worden gerelateerd aan de stukken van het dossier. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verklaren dat een bepaald cijfer onbegrijpelijk is. Het valt integendeel aan verzoekster toe om het beweerd onbegrijpelijk -versta dus : onredelijk- karakter van de door de jury gegeven beoordeling en quoteringsminimaal aannemelijk te maken, door aan te geven wélke gegevens uit haar dossier in het licht van welbepaalde toetsingscriteria zich tegen de uiteindelijk gegeven quoteringsverzetten.

Zoals ook in het auditorsverslag reeds is vastgesteld, heeft de jury bij de beoordeling van het dossier wezenlijk last ermee dat verzoekster “nauwelijks 5 lijnen” spendeert aan haar motivatie en dat zij in haar visietekst niet verder komt dan de reeds in het verleden door haar geleverde inspanningen. Verzoekster weerlegt dit niet. De kritiek onder de randnummers 38 en 39 van het middelonderdeel is in dit licht dan ook onontvankelijk.

18.2. Verzoekster heeft ook kritiek op de “onmogelijke tijdsspanne” waarin zij haar dossier moest samenstellen en inleveren, maar zij komt er doorheen de procedure niet toe enig element, document of bewijs te vernoemen dat zij nog had kunnen toevoegen, indien zij er wat meertijd voor had gekregen. Daartegenover staat de opmerking van de jury die ingevolge haar klacht bereid bleek, tegen de richtlijnen in, spijs het ontbreken van stavingsstukken, toch ervan uit te gaan “dat de items, aangehaald in de bijlagen, kunnen gestaafd worden met dossierstukken” en, voorts, de hiervóór vastgestelde afstand door verzoekster van het eerste middelonderdeel.

De kritiek onder randnummer 41 mist feitelijke grondslag. De Raad kan in punt “1.3. Procedure” niets lezen dat op nieuwe evaluatiecriteria wijst, het betreft louter het feitelijk verloop van de evaluatieprocedure. Enkel voor wat betreft het criterium anciënniteit -geen nieuw criterium dus- wordt er bovendien vermeld op welke wijze de anciënniteit in een quoteringsformule wordt omgezet; daarover beweert verzoekster dan weer niet dat die werkwijze onwettig zou zijn.

Eveneens onontvankelijk is hetgeen onder randnummer 43 is verwoord. De verbazing van verzoekster over de snelheid waarmee de jury te werk gaat, of de opmerking over een handgeschreven wijziging van het voorstel van de directie, vertaalt zij niet in wettigheidskritiek.

18.3. Anders is het gesteld met de beoordeling van het interview: daar valt het dan weer aan de jury toe om haar waardering minimaal te verduidelijken aan de hand van een onder woorden gebrachte beoordeling van de gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Een dergelijke motivering is te dezen echter aanwezig en wordt door verzoekster niet weerlegd. De kritiek van verzoekster bestaat erin enkele punten te “overlopen”, zoals zij het zelf noemt in de laatste memorie, zonder inhoudelijke weerlegging. Uit de kritiek die verzoekster formuleert op de motieven van het interview door de jury valt wel te begrijpen dat zij het anders ziet. Het valt

echter noch verzoekster, noch de Raad toe om zich in de plaats te stellen van de jury. Door zich oneens te verklaren met de jury is geenszins aangetoond dat de beoordeling van de jury geen steun krijgt in de feiten. Evenmin is aangetoond dat de jury haar appreciatiebevoegdheid is te buiten gegaan.

18.4. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

19.1. Met verwerende partij mag worden aangenomen dat aan verzoekster het ontwerp van evaluatiefiche is bezorgd en aan haar raadsman later de definitieve versie. Verzoekster formuleert overigens geen kritiek die specifiek de enkele toevoegingen op de latere versie doet wankelen en zij toont niet aan welke belangenschade zij heeft geleden bij het bestaan van de twee versies.

19.2. Het derde middelonderdeel kan niet tot nietigverklaring leiden.

20.1. Wat het vierde middelonderdeel betreft, verklaart verzoekster in de laatste memorie dat zij zich aansluit bij het standpunt van de auditeur.

20.2. Dit standpunt luidt:

“Waar tenslotte verzoekster aangeeft dat de motivering mede gestoeld is op haar beoordeling ‘onvoldoende’, kan uit het motief ‘de jury stelt ook vast dat (verzoekster) de verklaring i.v.m. geen onvoldoende bij de laatste beoordeling, niet ondertekende’, o.i. niet worden afgeleid dat dit verzoekster ten kwade wordt geduid. Het kan evengoed betekenen dat verzoekster nog recht op weerwerk heeft. Wat dan wel weer te denken geeft is, dat bij punt 3.1. ‘Decretale bepalingen’ staat met een uitroepteken, dat verzoekster als laatste beoordeling een beoordeling heeft met de eindconclusie ‘onvoldoende’. Maar ook hieruit kan geen preciese conclusie worden getrokken.

Wel is het voorstel tot niet-benoemen mede gebaseerd op dat van de directie. Nu met verzoekster kan worden gesteld dat slechts de tweede ‘onvoldoende’ een definitieve onvoldoende is, met dan nog beroepsmogelijkheid ertegen, zodat de eerste ‘onvoldoende’, onvolkomen als zij is, niet in rekening kan worden gebracht voor niet-benoeming, komt het ons voor dat het feit dat het luik ‘directie’ wél naar dit gegeven refereert, van aard is de materiële motivering aan te tasten. Dit middelonderdeel zou wel tot vernietiging kunnen leiden”.

20.3. Door zich bij het aangehaalde standpunt aan te sluiten, erkent verzoekster dat de vermeldingen over en verwijzingen naar de recente jaarlijkse evaluatie door de jury niet van aard zijn om te besluiten tot de onwettigheid van de finaal door de jury gemaakte beoordeling van de selectieproeven. In die mate leest de Raad van State in de laatste memorie een afstand van het middelonderdeel.

20.4. De Raad van State valt daarentegen het auditorsverslag en dus verzoekster niet bij, waar zij stellen dat de materiële motivering is aangetast ingevolge de referentie in het voorstel van de directie aan de onvoldoende.

In het ongedateerd voorstel luidt het dat directeur M.H. verzoekster niet voorstelt voor vaste benoeming op 1 januari 2003. Het voorstel verwijst echter zowel naar de rangschikking van de jury, waarbij verzoekster “niet de vereiste 60 % van de punten behaalde” als naar de verstoorde relatie tussen verzoekster en het schoolteam en de door hem gegeven beoordeling “onvoldoende”. Dit is een niet-bindend voorstel aan de raad van bestuur, gegeven overeenkomstig artikel 14, § 1, 7°, van het bijzonder decreet van 17 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs : zo er reden toe is staat het de raad van bestuur vrij om een nieuw voorstel te vragen.

Hiervóór is evenwel reeds vastgesteld dat het voorliggende administratief dossier de Raad niet in staat stelt om na te gaan of en op grond van welke precieze motieven de kandidatuur van verzoekster door het daartoe bevoegde orgaan is afgewezen en dat de kennisgevingsbrief van de directeur personeel alleszins enkel verwijst naar het niet batig gerangschikt zijn door de selectiecommissie. Aangezien die rangschikking een noodzakelijk onderdeel vormt van het benoemingsdossier en het niet valt uit te sluiten dat bij het opstellen daarvan door de raad van bestuur de evaluatie “onvoldoende” hoogstens als een overtollig motief verschijnt, heeft de Raad van State het nuttig geacht over het derde middel uitspraak te doen. Zolang echter niet duidelijk is of en in hoeverre de raad van bestuur ook rekening houdt met de jaarlijkse beoordeling van verzoekster, is het voorbarig hier verder op in te gaan.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 14 januari 2003 toegeschreven aan de raad van bestuur van de scholengroep 1 van het Gemeenschapsonderwijs en weergegeven in een brief van 20 januari 2003 houdende de weigering om Marie-Paule Verschueren vast te benoemen in de betrekking nr. 2334 aan het koninklijk technisch atheneum Zwijndrecht.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 januari 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest